

Miquel Costa i Llobera

Pollença, 10 de març de 1854 - Palma, Mallorca, 16 d'octubre de 1922

Can Costa
Nou

1866-1871

Institut Balear ubicat a Monti-sion (Palma)

Josep Lluís Pons i Gallarza

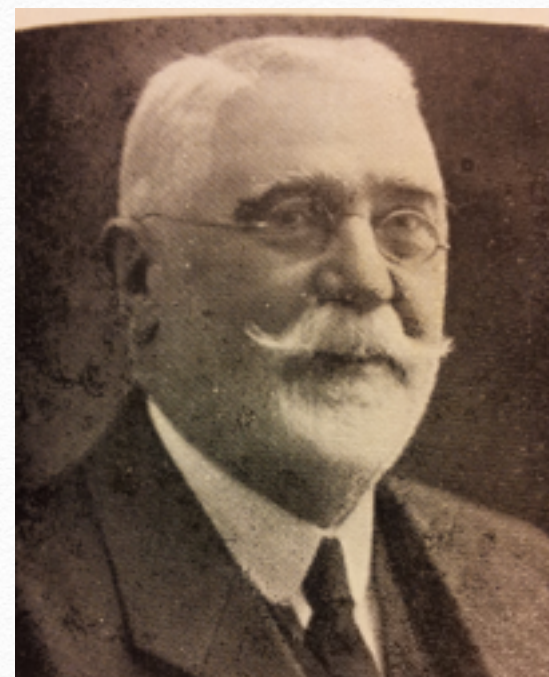
D. Pedro Asprey y Pastoris	Pollensa.	Idem.	10.	Catecismo é Historia sagrada.	Mediano.
D. Miguel Costa y Llobera	Pollensa.	Idem.	12.	Primer año de Gramática castellana y latina.	Sobresaliente.
D. Rafael Mas y Alemañy.	Campos.	Idem.	12.	Catecismo é Historia sagrada.	Sobresaliente.
D. Pedro Andres Serra y Caímari.	La Puebla.	Idem.	12.	Primer año de Gramática castellana y latina.	Bueno.
			15.	Catecismo é Historia sagrada.	Notablemente aprobecc
					Mediano.
					Bueno.

Joan Alcover Maspons

Joan Lluís Estelrich

Joan Rosselló de Son Fortesa

HERALDO DE MADRID

Año XI.VI.—Núm. 15.621

Administración Marqués de Cubas, 5

Martes 31 de marzo de 1936

Red. y Talleres, Marqués de Cubas, 7

EDICION DE LA NOCHE

J. L. Estelrich: Líricas. Poesías de D. Miguel Costa (El Heraldo de Madrid, 19/06/1899)

Sus versos de niñez, porque Costa los hizo desde niño, fueron casi todos castellanos. Al ir a Barcelona y tratar a los vates de aquel florido renacimiento, escribió en catalán.

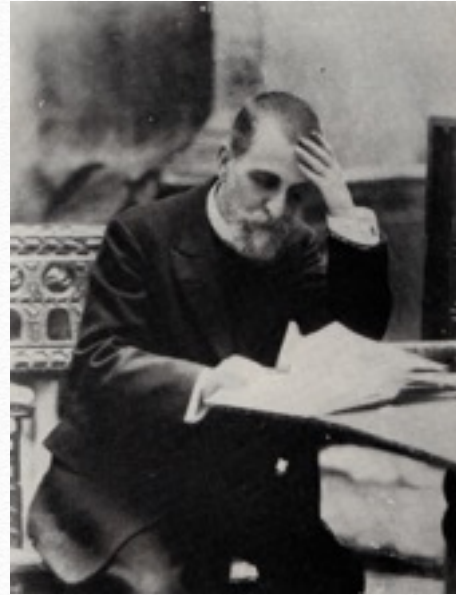
Modesto, y más tímido que modesto, los versos de Costa no se hubieran publicado en mucho tiempo sin una perdigüela escolar que le jugamos dos compañeros suyos, para avivar sus ánimos y romper la oscuridad de sus manuscritos.

Le recogimos unos pocos, y sin encomendarnos más que á la bondad de sus versos, los enviamos á la Revista Balear, que publicaban en Palma, Quadrado, D. Tomás Aguiló, Rosselló, Frates, Gabriel Maura y demás dioses mayores y menores del Parnaso Mallorquín. Tendríamos entonces alrededor de quince años. La poesía La Vall, una de las enviadas, contenía el sumario de la producción de Costa. Sentimiento de la Naturaleza envuelto en clásica, sobria y reposada forma.

Escola Mallorquina

Josep Lluís Pons i Gallarza

Joan Alcover

Costa i Llobera

Llorenç Riber

Maria Antònia Salvà

Clàssics llatins

Horaci

Virgili

Clàssics castellans

Fray Luis de Granada

San Juan de la Cruz

Poetes romàntics

Alphonse de Lamartine

Giacomo Leopardi

Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera
més poderós que el roure, més verd que el taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera
i lluita amb les ventades que atupen la ribera,
que cruixen lo terror.

No guaita per ses fulles la flor enamorada;
no va la fontanella ses ombres a besar;
mes Déu unguí d'aroma sa testa consagrada
i li donà per terra l'esquerpa serralada,
per font la immensa mar.

Quan lluny, damunt les ones, reneix la llum divina,
no canta per ses branques l'aucell que encaptivam;
el crit sublim escolta de l'àguila marina
o del voltor qui puja sent l'ala gegantina
remoure son fullam.

Del llim d'aquesta terra sa vida no sustenta;
revincla per les roques sa poderosa rel;
té pluges i rosades i vents i llum ardenta,
i, com un vell profeta, rep vida i s'alimenta
de les amors del cel.

Arbre sublim! del geni n'és ell la viva imatge;
domina les muntanyes i aguaita l'infinit;
per ell la terra és dura, mes besa son ramatge
el cel que l'enamora, i té el llamp i l'oratge
per glòria i per delit.

Oh sí: que quan a lloure bramulen les ventades
i sembla entre l'escuma que tombi el seu penyal,
llavors ell riu i canta més fort que les onades
i, vencedor, espolsa damunt les nuvolades
sa caballera real.

Arbre mon cor t'enveja. Sobre la terra impura,
com a penyora santa duré jo el teu record.
Lluitar constant i vèncer, regnar sobre l'altura
i alimentar-se i viure de cel i de llum pura...
Oh vida! oh noble sort!

Amunt ànima forta! Traspassa la boirada
i arrela dins l'altura com l'arbre dels penyals.
Veuràs caure a tes plantes la mar del món irada,
i tes cançons tranquil·les aniran per la ventada
com l'au dels temporals.

La Vall (1873)

Jo sé una vall galana
que enmig de nues serres se destria,
i, harmònica, agermana
delícia i pau, bellesa i melangia.

.....

Alens d'altra existència,
perfums del paradís el cor alcança,
meravellosa essència
en què es mescla el conhort i
l'enyorança.

Damunt l'altura(1874)

Oh Vida de tota vida,
oh Font eterna d'amor!
de ton Ser qui no té mida
veig ara la resplendor!

Veig tes ales que es despleguen,
tot lo creat abraçant;
i mos genolls se dobleguen,
se dobleguen adorant.

Universitat de Barcelona

Estudis de Dret

1872 - 1875

Marià Aguiló

Ramon Picó i Campamar

Jacint Verdaguer

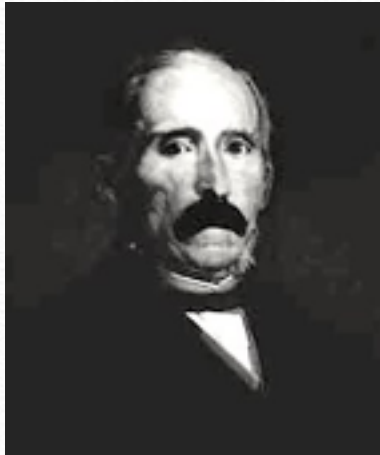
Antoni Rubió i Lluch

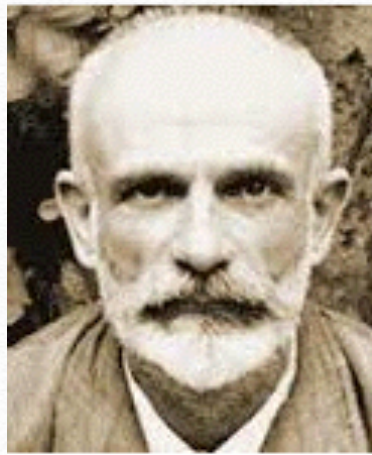
DOCTA
UNIVERSIDAD
COMPLUTENSE
DE MADRID

Estudis de Dret

1875 - 1877

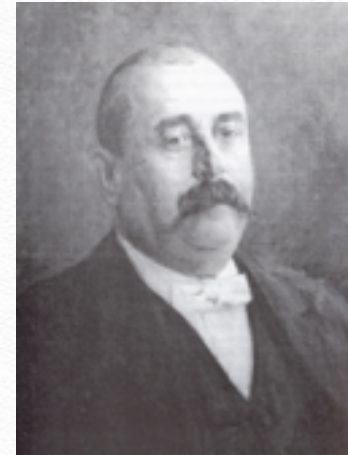
Sanz del Río

Francisco Giner

Bartolomé Cossío

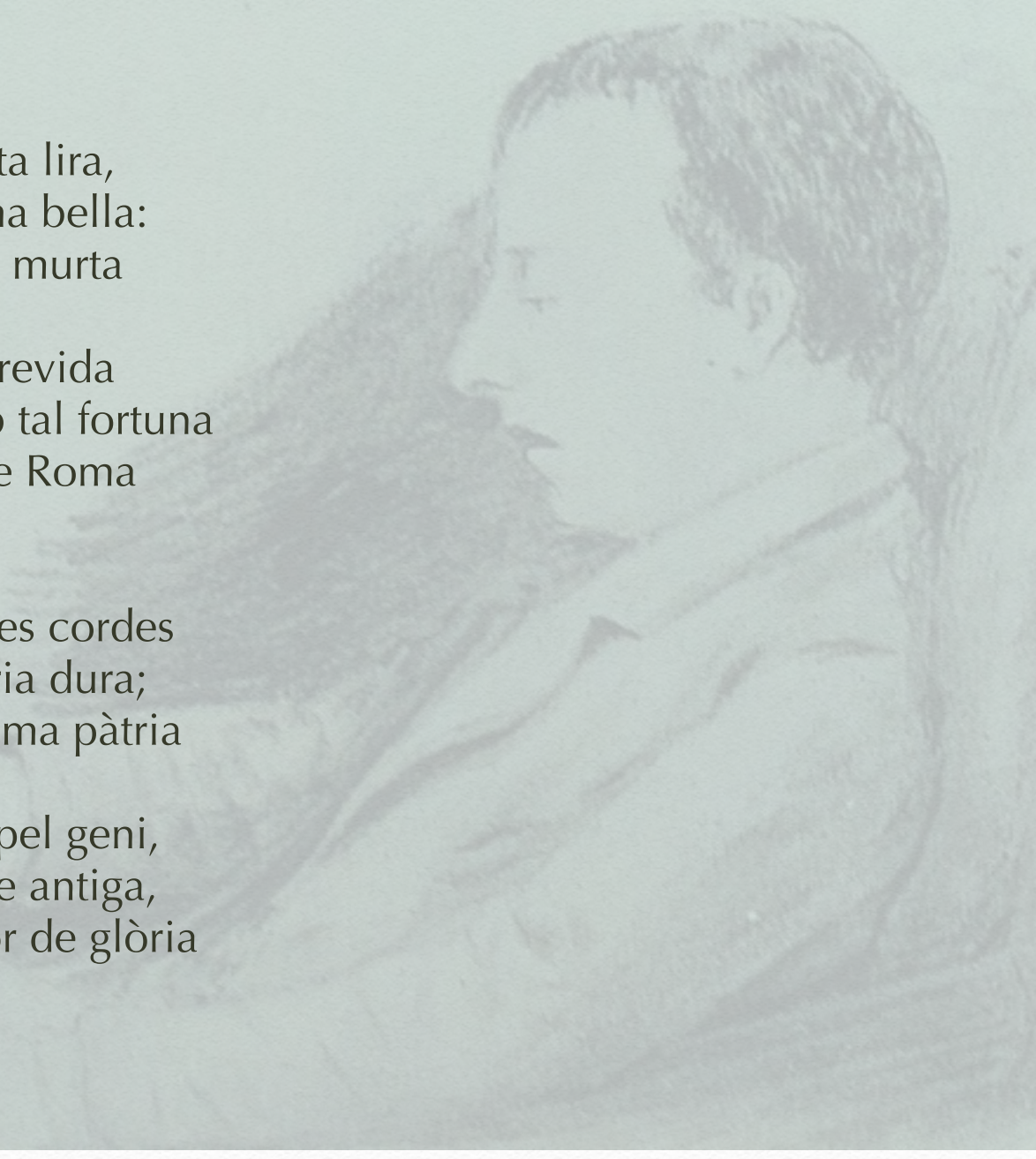
Cifre de Colonya

A HORACI

Príncep afable de la docta lira,
mestre i custodi de la forma bella:
tu qui cenyires de llorer i murta
doble corona,
ara tolera que una mà atrevida
passi a mon poble la que amb tal fortuna
tu transportares al solar de Roma
cítara grega.

Aspra i ferrenya sonarà en ses cordes
fines la llengua de ma pàtria dura;
mes també noble hi sonarà: ma pàtria
filla és de Roma.

Filla de Roma per la sang, pel geni,
clara i robusta com sa mare antiga,
guarda en ses terres per llavor de glòria
cendra romana.

Antoni Rubió i Lluch

Valladolid, 1856 —Barcelona, 1937

Professor, historiador i home de lletres.

Fill de Joaquim Rubió i Ors. Cursà els estudis de filosofia i lletres a la Universitat de Barcelona, on tingué per mestres M.Milà i Fontanals, F.X.Llorens i Barba, i per condeixeble M.Menédez y Pelayo. El 1878 es doctorà a Madrid. El 1880 fou nomenat auxiliar de la facultat de lletres de la Universitat de Barcelona. El 1885 obtingué la càtedra de literatura general a la Universitat d'Oviedo, i el mateix any, per concurs, fou traslladat a la de Barcelona per cobrir la vacant de Milà i Fontanals. Fou nomenat membre numerari de l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona el 1889. El 1904 inicià la seva docència de literatura catalana als Estudis Universitaris Catalans. El 1906 fou vicepresident del Primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana. El 1907 fou nomenat membre i

1885 - 1890

San Giovanni in Laterano

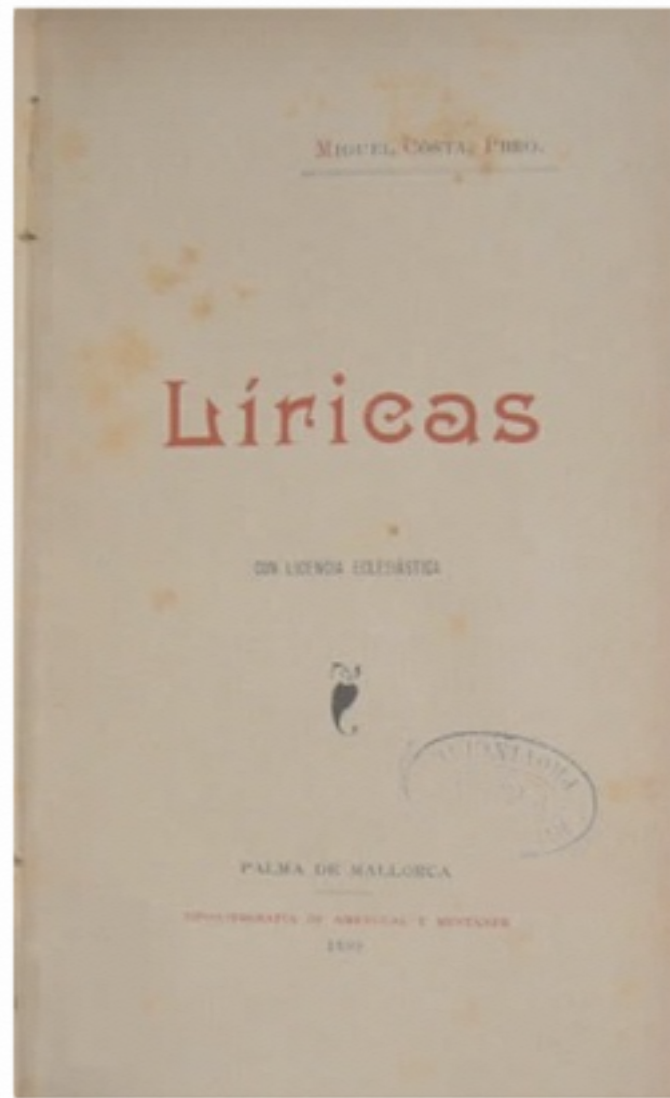

Interior de l'església de Monti-Sion

De l'agre de la terra (1897)

Amb el títol d'aquesta obreta ja prou se declara lo que he volgut que fos: poesia pròpiament regional, no sols per son llenguatge, sinó per la substància mateixa. A tal fi he manllevat a la tradició o a la història del país arguments que presentassen costums típiques, caràcters i notes pintoresques del racó de Mallorca a on nasquí i a on he viscut bona part de ma vida.

Amor de patria

El pino de Formentor

En la plaza de la Concordia

En el anfiteatro de Roma

Ruinas

Orillas del Tíber

Ante el Moisés de Miguel Ángel

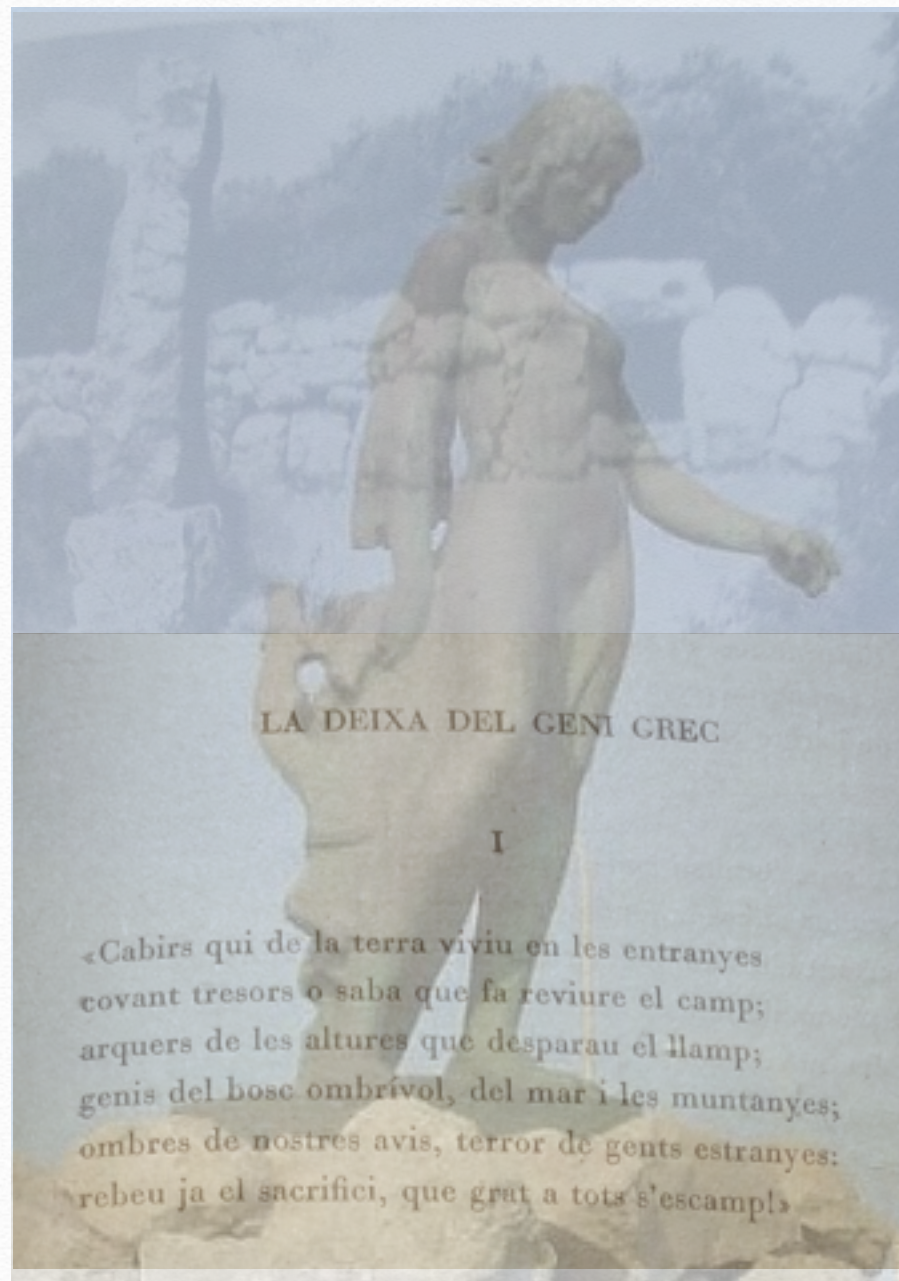
En las catacumbas de Roma

A un poeta ignorado

Viola d'Or y Englantinas ganadas en los
Juegos Florales de 1900 y 1902.

Foto J. Mascaró

LA DEIXA DEL GENI GREC

I

«Cabirs qui de la terra viviu en les entranyes
covant tresors o saba que fa reviure el camp;
arquers de les altures que desaparau el llamp;
genis del bosc ombrívol, del mar i les muntanyes;
ombres de nostres avis, terror de gents estranyes:
rebeu ja el sacrifici, que grat a tots s'escamp!»

JOCHS FLORALS

DE
BARCELONA

CONSISTORI DE MCMVI

MANTENEDORS

Rvnt. D. Miquel Costa y Llobera, *President*.
D. Ferrán Agulló y Vidal.
D. Lluís B. Nadal.
D. Joseph Pous y Pagés.
D. Joaquim Miret y Sans.
D. Geroni Zanné.
D. Pompeu Creuher, *Secretari*.

REYNA DE LA FESTA
SMTA. D.ª CARME AMAT Y MATAS

Primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana

A HORACI
(1879)

Príncep afable de la docta lira,
mestre i custodi de la forma bella:
tu qui cenyires de llorer i murta
doble corona,

ara tolera que una mà atrevida
passi a mon poble la que amb tal fortuna
tu transportares al solar de Roma
cítara grega.

Aspra i ferrenya sonarà en ses cordes
fines la llengua de ma pàtria dura;
mes també noble hi sonarà: ma pàtria
filla és de Roma.

Filla de Roma per la sang, pel geni,
clara i robusta com sa mare antiga,
guarda en ses terres per llavor de glòria
cendra romana.

Sí: dins sa terra el cavador atònit
ossos i marbres i joiells hi troba,
armes, monedes i penons que ostenten
l'àguila augusta.

Bella ma pàtria és ademés. Viuria
sens enyorança ta divina Musa
dins eixa terra que ceneix la blava
mar de Sirenes.

Illa és galana, on el sol de Grècia
brilla puríssim, i d'ardenta saba
pròdig, li dóna amb lo raïm alegre
l'àtica oliva.

Horacianes

A l'època ja llunyana de ma primera joventut, absorbint amb delícia nova l'antiga poesia clàssica, vaig concebre el desig de reproduir-ne la bellesa original, tan desconeguda per les còpies en guix del pseudo-classicisme acadèmic.

A Virgili
(1905)

Oh suavíssim, immortal poeta!
«mitat de la mev'ànima»'t diría,
com un jorn te digué l'amich Horaci,
si tant gosava qui de lluny t'adora.
Quí no t'estima si't coneix? Ton estre,
ton art suprem admiració'ns imposan;
però encara promou més simpatía
ton esperit, qu'en misteriós efluvi
la flor eterna de ton vers exhala.

**El poeta Virgili enmig de dues Muses.
Mosaic de Susa, Nord d'Àfrica.**

Als joves

Fills d'una raça dreturera i forta
que unia el seny amb l'ímpetu,
no renegueu de vostra sang... Oprobi
pel fill qui n'és apòstata!
Per honra té ésser bord. Son cor
espuri sols posa arrels paràsites:
no té l'arrel que del terror dels avis
ne beu saba lilegítima.
Per ell és pàtria una buidor coberta
d'algun mantell de púrpura,
un tros de mapa, una abstracció
volàtil, un mot de la retòrica...

Siau qui sou; més no atiant vells odis
de raça, ni amb emfàtiques
declamacions lloant tot lo que és vostre,
fins les mateixes úlceres...

Siau qui sou; més no us tanqueu, ombrívols,
dins una llar històrica
sens horitzons. Volau sobre les terres
enfora, amunt, com l'àguila!
Ella ama el niu de les materns roques,
però amb gran vol arranca-s'hi
i, travessant mil horitzons, domina
espais de llum esplèndida.

Per planes, mars, abismes i muntanyes,
amb vista potentíssima,
tantost afina desitjada presa,
impetuosa llança-s'hi
de la regió del llamp. Més no trasmuda
d'essència l'au indòmita.
Ans bé, de tot lo que trescant aferra,
gustant-ne fibres íntimes,
se n'assimila la potència, i torna
cap a son niu més àguila.

The background of the page is a sepia-toned photograph of a terraced town, likely in Palestine, with buildings built on a hillside. The title and other text are overlaid on this image.

VISIONS DE LA PALESTINA

(Notes d'un pelegrinatge)

1908

AL QUI LLEGIRÀ

Per la primavera del 1907, amb la pelegrinació espanyola a Terra Santa vaig visitar aquells paratges de misterios prestigi, d'on tragué mon esperit aquestes senzilles instantànies, ara recollides sota el títol de VISIONS DE LA PALESTINA.

Lluny de mi tot propòsit d'escriure un viatge per Orient ni un dietari de pelegrí: són tantes les obres d'aquesta classe, que n'hi ha per tot gust, i no en manquen fins en la nostra llengua. Creguí més nou i més propi fixar

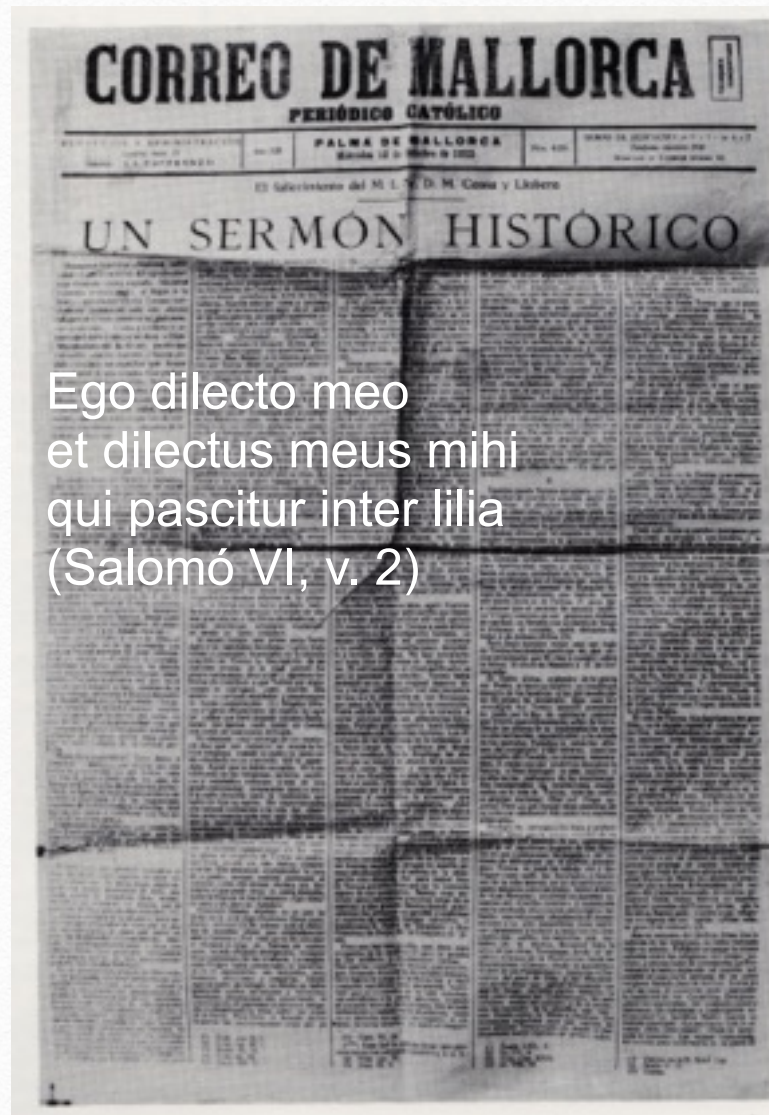
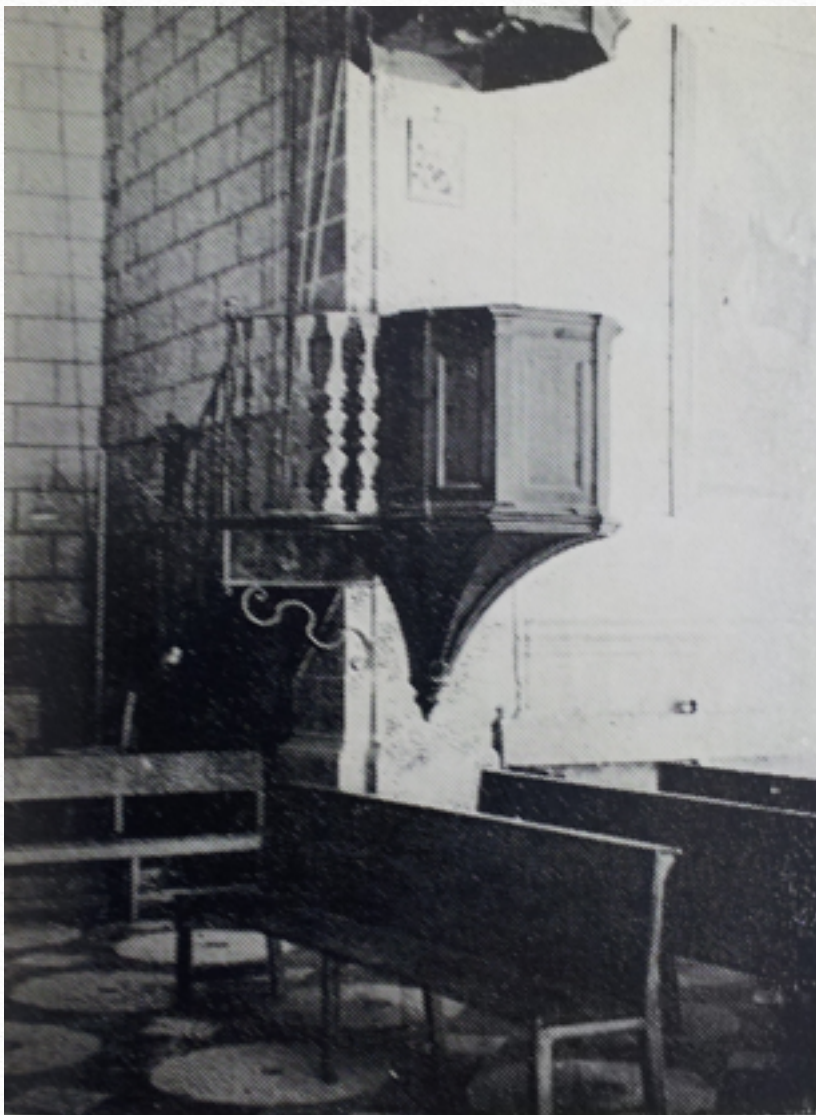
BSAL, 53 (1997), 457-460

COSTA I LLOBERA I EL MÓN CLÀSSIC GRECO-LLATÍ

BERNAT CIFRE

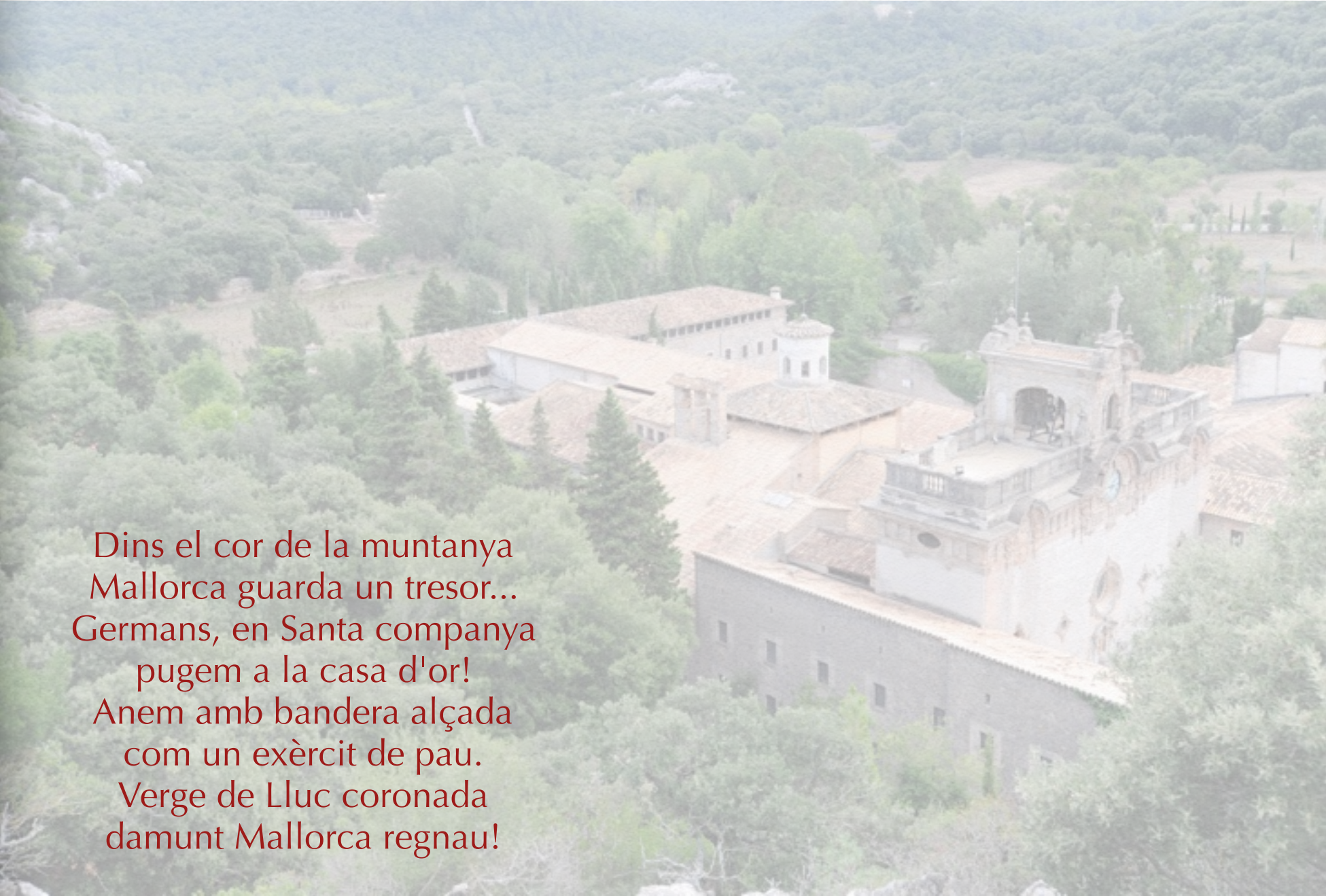
Traductor de Catul, Horaci, Virgili i Prudenci

El "Món Clàssic" de Costa i Llobera inclou també tasca de traductor. Inicialment dues peces de Catul (que no publicà), una oda d'Horaci (II, 16), que insertà com a horaciana IV, i un fragment de les "Geòrgiques" de Virgili (l'episodi d'Orfeu i Eurídice, del llibre IV). Però al final dels seus anys, jubilat de quasi tota creativitat, traduí Prudenci, el gran poeta llatí-cristià de Saragossa (s. IV): el "Proemi", quasi tot el "Cathemerinon" (o himnes quotidians), i gairebé la meitat del "Peristephanon" (o corones de màrtirs). Amb tals versions, no encara prou analitzades ni avaluades pels costailloberians, es tanca l'òrbita clàssica del nostre Poeta: per aquest caire ell, que era un romàntic visionari del Paisatge

Ego dilecto meo
et dilectus meus mihi
qui pascitur inter lilia
(Salomó VI, v. 2)

Un día en aquel Convento de la Encarnación en donde [Santa Teresa] había profesado la mitigada regla del Carmen, sintiéndose hondamente conmovida ante una devota imagen de Cristo atado a la columna, cae a sus pies ...

Dins el cor de la muntanya
Mallorca guarda un tresor...
Germans, en Santa companya
pugem a la casa d'or!
Anem amb bandera alçada
com un exèrcit de pau.
Verge de Lluç coronada
damunt Mallorca regnau!